

Arrest

nr. 58 295 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELODDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 26 oktober 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten E. Z. (…)

*geboren te Nangrhar , op 13.10.1974
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 17/02/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 18 november 2009 van de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 17 februari 2010 met nummer 38 851 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van *“artikel 7, eerste lid, 1) van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*, doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.1.2. gedane vaststelling.

Ten eerste geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 75 §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Voorts heeft het ingediende beroep bij de Raad van State tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “automatische” schorsende werking en maakt dit geen deel uit van de asielprocedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een bevel wordt gegeven. Het indienen van het beroep schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het gegeven dat er het cassatieberoep toelaatbaar werd verklaard doet hieraan geen afbreuk. Voorts laat de verzoekende partij na aan te tonen op basis van welke bepaling de verwerende partij verplicht zou zijn de gevolgen van haar cassatieberoep te betrekken in de motivering van de bestreden beslissing.

Verder dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cfr. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten immers niet belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juni 2008. Dit bevel steunt op de miskenning door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit bevel is definitief, daar er geen vordering tot schorsing of beroep tot nietigverklaring ingediend werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel kan nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319; RvS 19 april 2007, nr. 170.162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN